

Bo zdaj kaj bolje...?

Kdor je videl v nedeljo nastop naših organizacij, je moral dobiti o nas Slovenščih visoke pojme. Ta množica! Te zastave!

Ta statistika nam kliče vsem: Bolj na globoko! Bolj temeljito, da dvignemo narod iz njegovih moralnih nižin!

Krepko je dvignil katoliški shod glas za treznost. Prodrlo je prepričanje — še davno ne pri vseh, pač pa pri tistih, ki so imeli pri katoliškem shodu nekaj besede — da je vprašanje pijančevanja, oziroma treznosti jedro in kardinalna točka, okoli katere se suče sreča in nesreča, blagostanje in nazadovanje, prerod in propad našega ljudstva.

Tako je bilo doslej. Katoliški shod pa je spregovoril o tem jasno in glasno besedo. Resolucije so krepke. »Ves narod, vse prizadete kroge: oblasti, županstva, duhovščino, učiteljstvo, zdravnike, vsa prosvetna in verska društva slovensko pozivlje, prositi in rotiti, naj z vsemi silami in z največjo resnobo delajo za treznost.«

V tem smislu je govoril na občnem zboru »Svete vojske« v terek popoldne v ljudskem domu predsednik te organizacije. Udeležba je bila zadovoljiva — kljub temu, da je bil prostor zborovanja po moti dvakrat napačno naznanjen, kar je nekatero zmotilo, da ga niso mogli najti.

Predsednik omenja težave, ki jih ima delo za treznost. Večina slovenske zemlje je vinorodna. To se ne da čez noč prenaraditi, vina se veliko pridelava, izvoziti ga ni mogoče, nekam mora iti.

Občni zbor je bil izreden, zato ni bilo običajnih poročil, ampak samo razgovor o bodočem delu in volitev odbora. Predsednik omenja težave, ki jih ima delo za treznost. Večina slovenske zemlje je vinorodna. To se ne da čez noč prenaraditi, vina se veliko pridelava, izvoziti ga ni mogoče, nekam mora iti.

rode se pač javno kritikuje, da bi se vanje pisalo, tega pa ne! Dva meseca ni prišel noben prispevek za list, to je dovolj značilno! Izdali smo plakate proti pijančevanju, da bi bila ž njimi poplavljeni cela dežela, smo jih poslali v vsako župnijo in občino.

Naše delo je obupno težavno. A kljub temu, da nam je bilo že mnogokrat za obupati, ne obupamo, in še vedno upamo, da bo bolje, da bo nazadnje led prebit in da bodo prihodnji rodovi želi sad našega truda.

Kljub vsem neskončnim težavam ni res, kar hočejo nekateri zlohotneži trditi, da ni nobenega uspeha. Kaki uspehi so pa drugod? Socialno vprašanje rešuje legijon ljudi — vsa čast jim! — pa kakšni so uspehi? Vedno večji kapitalizem! Uspeh je, da se o alkoholnem vprašanju dane vsepovedne govori in piše. Uspeh je zlasti to, da se mladina po naših šolah poučuje o alkoholizmu in se bo z novim šolskim letom še bolj. Uspehi so gotovo tudi še drugod, a niso znani.

Odslej bo treba nam katoličanom bolj za to delati, ker imamo — hvala Bogu — konkurenco. Pristaši drugega mišljenja so za treznost delali seveda še veliko manj kakor mi. Zadnji čas pa so nastavili društvo »Naše srce«, ki ima nalogo delati tudi proti pijančevanju. Mi jim le želimo mnogo uspeha na tem polju.

Nato se je pričel razgovor. Zborovalci so pokazali veliko zanimanje za stvar treznosti. Stavili so se mnogobrojni predlogi za vseh tujci, prinesel jih bo »Prerode«. V debato so posegli gg.: župnik J. J. J. J. J., rektor P. Kopatin, župnik O. Mahn, učitelj Verdin, župnik Mrkun, P. Perica iz Splita, neki župnik iz Dalmacije, zdravnik dr. Amalija Šimec, poslanec Stanovnik, kaplan Pavlič, zdravnik dr. Meršolj, P. Pristov, mistijonar Zdravljivič, neka Belokranjca, župnik Drešar, gospodična Petrič, kaplan Klemenčič, dr. Srečko Zamjen.

V odbor so bili izvoljeni: Dr. Breccelj, J. Kalan, Franja Petrič, dr. Ivo Pirc, Leopold Puhar, dr. Srebrnič, dr. Amalija Šimec, dr. Srečko Zamjen, katehet Zaplotnik. — Po deželi se nastavijo zaupniki. S tem je bil občni zbor končan.

Bližnja bodočnost bo pokazala, bo li odslej kaj bolje, nam je li versko-nravnoprerod naroda resno mar ali ne...

Poravnajte naročnine!

Tržaško pismo.

Trst, 28. avg. Novi tržaško-koprski škol dr. Alojzij Fogar se pripelje v Trst dne 27. oktobra. Slovesno ustoličenje se bo vršilo dne 3. novembra, na praznik tržaškega patrona sv. Justa.

Brezposelnost in izseljevanje. Že večkrat smo imeli priliko poročati o gospodarskem propadanju Trsta, katerega (propadanja) najusodnejši znak je brezposelnost. Na tisoče delavcev je brez dela in posla, v njih družinah vladajo pomanjkanje, beda in glad.

Delavci so izgubili upanje v bodočnost Trsta. Ta misel, da je Trst zgubljen, je prodrla v najširše kroge. Trumoma hodijo iskati ljudje kruha v tujino, na Francosko, v Švico, Romunijo, zlasti pa v Ameriko. Pa ne samo iz Trsta in bližnje okolice, ampak iz cele pokrajine, iz Istre, Krasa, Notranjskega, Goriškega, Furlanije, od vseh strani prihajajo ljudje v Trst, odkoder se odpeljavajo v tuji svet.

Zgodilo se je že, da je toliko kurjačev dezertiralo, da bi se ladja ne mogla vrniti v Evropo, če ne bi najela paroplovna družba tujih, zlasti črnih kurjačev. Zato pa je vlada tudi izdala stroge naredbe proti tem dezertirjem. — Znano je, da Amerikanci ne vidijo radi Italijanov, zlasti ne onih iz južnih pokrajin; naše ljudi pa radi sprejemajo. Ne smatrajo jih namreč za Italijane, ampak za bivše avstrijske podanike. Radi jih pa imajo tudi zato, ker so dobri delavci. — To izseljevanje je žalostno ne samo zato, ker je znak gospodarskega propadanja, ampak tudi iz nacionalnega stališča.

Zelo rahel veter je vel od severa, morje je bilo gladko in vedno je bil dan. Nikjer nisamo opazili ledu. Videl ga že nisem, odkar smo zapustili širinsko stopinjo Bennetsovih otokov. Saj je bila voda tu vsepovedno preveč gorka, da bi nastale ledene škričali ali polja. Zaklali smo najtostejšo želvo. Dala nam ni le hrane, temveč tudi obilico sveže vode. Tako smo jadrli mogoče sedem ali osem dni v isti smeri, ne da bi se kaj pomembnega dogodilo. V tem tednu smo gotovo prodrli zelo daleč na jug, ker je veter vel neprestano v naši smeri in nas je neprenehoma nesel močan tok sabo.

Datiranje naslednjih zabeležk ni natančno. Rabil sem date le zato, da razložneje popišem dogodke. 1. marca. Mnogo znamenitih priказov nam je javilo, da začnemo prodirati v novo in čudežno kraljestvo. Stalno je bilo videti na obzorju kakor goro visoko steno svetlosivega dima. Včasih je zaplapolala v ogromnih progah proti nadglavišču, nato se je spet bajno hitro premikala od zapada k vzhodu, od vzhoda k zapadu in naposled spet zgradila dolg in enakomeren greben. Skratka, igrala je vse menjačo se oblike polnočne zarje. Višina dima je znašala okoli 25 stopinj, kakor smo jo videli od nas. Morje je postajalo vsak trenutek gorkejšje; nisimo mogli spregledati močno spreminjanje morske barve.

2. marca. Danes se nama je posrečilo da sva po ponovnem izpraševanju zvedela od ujetnika mnogo podrobnosti o morilskem otoku, tamošnjih priboljških in navadah. Vendar ne bom dolgočasil čitateljev

lege in kot gospodarskih emporij prebivalcem svojega zaledja zaslužka. In da imajo ravno prebivalci zaledja do tega zaslužka kot prvi in pa kot tisti, ki z vedno novim pritiskom osvežujejo njegovo življenjsko moč, največjo pravico, to mora priznati vsak nepristranski in pošten človek. Ta naravni red pa je danes prevrtnjen in na glavo postavljen. Domačin, ki ima iz zgoraj navedenih vzrokov in pa valed stoletnega bivanja na tej zemlji neoporečno pravico do tega prava, mora danes zapuščati svojo zemljo, ki mu je dajala zaslužek in njegovo mesto zavzema tujec. Na tisoče jih je prišlo iz vseh pokrajin Italije, zlasti iz južnega dela in so deloma s svojo konkurenco, deloma s političnim pritiskom odjedli domačemu delavcu, v kolikor je še bil zaposlen pri razpadajočem gospodarstvu, vsakdanji kruh.

Mussolinijev brat v Budimpešti. Medtem ko pritiska Benito Mussolini na jugoslovansko komisijo, da mu preda Reko, mešetari v Budimpešti njegov brat komendatore Arnaldo Mussolini. Ta Mussolini, ki je prevzel po svojem bratu, ko je ta postal ministrski predsednik, glavno uredništvo lista »Il Popolo d'Italia« je bil, po vesteh italijanskih časopisov poslan v važni politični misiji na Ogrsko, kjer se te dni nahaja.

O obisku Beneša v Rimu pišejo te dni mnogo italijanski časopisi. Najprvo so javljali, da prihaja Beneš v Rim, da posreduje med Italijo in Jugoslavijo zaradi reškega vprašanja. Sedaj pa to zanikujejo in pravijo, da je obisku namen razgovor o razmerju med Italijo in Malo antanto in pa zlasti o ogrskem vprašanju. Razgovarjali se bodo tudi o tesnejših gospodarskih stikih med Českoslovaško in Italijo.

Pevski zbor Učiteljske Zveze pod vodstvom kapelnika Srečka Kumarija priredi meseca septembra slovenske koncerte v Vidmu, Benetkah in Bolonji, med božičnimi počitnicami pa v Rimu, Firenci in Milanu. Pogumnemu zboru, ki ponese prvokrat med Italijane lepoto naše pesmi, želimo obilo uspeha!

O razkolu med italijanskimi socialisti smo bili pred kratkim obširneje pisali. Takrat smo bili javili, da se je Generalna delovna zveza (Zveza strokovnih društev), ki je bila enkrat moč in jedro socialistične stranke, po svojih predstavnikih posl. D'Aragona in Bozizi odzvala povabilu Mussolinija, ki je v svojem zadnjem govoru v parlamentu rekel, da bi bil pripravljen pod gotovimi pogoji sodelovati z zastopniki organiziranih delavcev. Pogoji so bili: popolna neodvisnost od socialistične stranke, odpoved razrednemu boju in internacionali, torej popolna odpoved socializmu. Te dni se je vršil v Milanu kongres te Zveze, ki naj odloči v tem oziru. Maksimalisti so se vzdržali glasovanja. Zato je dobila resolucija, ki je za sodelovanje, večino. Resolucija proklamira popolno neodvisnost Zveze od vsake politične stranke in vlade ter se izreka za »tehnično« in ne za politično sodelovanje. — Kmalu bomo torej videli one nekdanje

Edgar Allan Poe:

Znameniti doživljaji Arturja Gordona Pyma.

(Dolje.)

Petindvajseto poglavje.

Zdaj smo se torej nahajali sredi širnega in pustega antarktičnega morja, v širini več kot 84 stopinj, na krovu krhkega čolna in z edino zalogo treh želv! Kmalu je morala nastopiti dolga tečajna zima. Bil je zadnji čas, da se zediniva o smeri. Opazila sva na obzorju šest ali sedem otokov istega otočja, ki so ležali pet ali šest milj vsakebi. Nisva pa imela veselja pristati. »Jane« je priplula od severa in je kmalu prekoručila najmrzlejšje ledene kraje.

Doslej je bil antarktični ocean, kakor tudi arktični, docela brez hudih neviht in visokega valovanja. Toda čoln je bil tudi v najugodnejšem slučaju le zelo slabotno plovilo in celo precejšnja njegova velikost ni na tem nič izpremenila. Zato smo se potrudili, da napravimo iz njega tako močno plovilo, kakor so pač skromna sredstva dovoljevala. Čoln je bil sezidan iz skorje neznanega drevesa. Po sredi je bil iz vrba,

ki je posebno uporabno. V celem je bil 50 čevljev dolg, 4 do 6 čevljev širok, 4 in pol čevlja globok. Torej se je razlikoval znatno od plovil ostalih južnomorskih otočanov, v kolikor so znani civiliziranim narodom. Nikdar niso znali neuki divjaki, kakršni so bili, zgraditi takih čolnov. In res! Zvedela sva nekaj dni zatem od ujetnika, da so čolne zgradili prebivalci nekega jugozapadnega otočja ter da so slučajno prišli v posest naših barbarov. Nismo mogli dosti zavarovati čolna. Nekaj velikih razpok blizu obeh koncev smo srečno zamašili s capami volnenege jopiča. Kar je bilo jermenov odveč (in takih je bilo mnogo), smo uporabili za upostavitve nekakšnega okvirja ob sprednjem čolnovem delu, ki naj bi zlomil naval valov na tem mestu. Dve vesli sta tvorili jadernika, na vsaki strani eno. Tako smo prištedili jaderne drogove. Med veslima sva napela jadro iz sraje. To je bilo precej težavno, ker nama pri tem divjak ni prav nič pomagal, dasi je bil pri vsem prejšnjem delu precej poraben. Pogled na platno je kaj čudno vplival nanj. Ni ga bilo mogoče pregovoriti, da bi se dotaknil tkanine ali se ji vsaj približal. Ko sva ga hotela prisiliti, se je stresel in vriščal v najgloblji bojazni: »Tekeli-lil! Tekeli-lil!»

Zdaj smo bili dokončali vse priprave za dobro držanje čolna. Zaenkrat smo pluli proti jugovzhodu; pri tem smo jadrli na vetrni strani mimo najjužnejšega otoka prej omenjene skupine. Ko se nam je to posrečilo, smo obrnili ladjo naravnost proti jugu. Vreme je bilo neprijazno. Stanoviten in

z njimi. Naj omenim le nekaj okolnosti. Otočje je tvorilo osem otokov. Vsem je vladal kralj Tsalemon ali Osalemun, ki je bil val na najmanjšem. Črne kože, s katerimi so bili ogrnjeni vojsčaki, so bile od ogromno živali, ki je živela le v neki dolini blizu kraljevskega dvora. Otočani so umeli graditi le splave. Omenjeni štirje čolni so prišli po naključju v njihovo posest, kakor sem že povedal. Najin divjak se je zval Nunu. Ni poznal Bennetsovih otokov. — Morilski otok se je imenoval Tsalal. Začetni črki besed: »Tsalemone« in »Tsalal« so sličile za tegnjenemu sikanju, ki ga niti oddaleč nisva zadela v zlic ponovnim poizkusom. Sikanje je odgovarjalo natančno glasu črne bobnarice, ki sva jo ujela na gori. Pri begu je ravno tako siknila.

3. marca. Voda je bila presenetljivo vroča; njena barva je hitro prešla iz prozornega k mlečnemu in gostemu. V bližini je bilo morje povečini gladko in nikakor ni ogrožalo čolna. Toda na začudenje se je javil na vodni površini v različnih razdaljah na levi in desni pogosto nekakšen hipen krč, in vsakokrat je pred valovanjem močno zaplapolal dim na jugu.

4. marca. Danes sem hotel povečati jadro, ker je sapa od severa znatno pojednala. V ta namen sem vzel bel robec iz zepa Nunu je stal pri meni. Ko mu je platno slučajno zavelo v obraz, je kmalu dobil strašne krče. Nato je postal zaspan in otopel; neprestano je mrmral: »Tekeli-lil! Tekeli-lil!»

(Konec sledi.)

